

Arrest

nr. 220 090 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2018 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgisch minderjarig kind D.E.F.

Op 6 november 2018 weigerde de gemachtigde aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.05.2018 werd ingediend door:

*Naam: O. Voornaam: A. Nationaliteit: Nigeria Geboortedatum: [...]1977 Geboorteplaats: W.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] DENDERLEEuw*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.05.2018 gezinshereniging aan met haar minderjarig Belgisch kind, de genaamde D. E. F. (RR. [...]) in toepassing van basis van art. 40ter §2, 2°, '...mits het de vader of moeder van een minderjarige Belg betreft...'

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt dat 'Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2014 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een DNA-test heeft voorgelegd om de verwantschap tussen haar en het minderjarig Belgisch kind aan te tonen. Echter, gezien het minderjarig Belgisch kind op 13.11.2006 in Brussel werd geboren en er dus een geboorteakte beschikbaar zou moeten zijn, wordt deze DNA-test niet aanvaard als enig bewijs van verwantschap.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep.”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen overgemaakt aan de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Daarnaast voert verzoekster eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters aanvraag verworpen omdat verzoekster de beschikbare geboorteakte niet heeft voorgelegd en zich heeft beperkt tot het neerleggen van een DNA-test

1.2

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de geboorte van haar kind neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bijkomende bewijzen aangaande de geboorteakte van haar kind neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijk onderzoek, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

1.3

Dat de geboorteakte van haar kind immers fouten (waaronder verzoeksters naam) vermeldt welke nog dienen rechtgezet te worden.

Dat verzoekster op 10 september 2018 een verzoekschrift tot verbetering geboorteakte van haar kind, E. F. D., geboren te Brussel op [...] 2006, eveneens wonende te [...], heeft neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg Brussel (cf. stuk 2). Dat deze procedure tot op heden nog steeds hangende is.

Dat verweerder bij een eenvoudige bevraging bij verzoekster onmiddellijk dit verzoekschrift zou overgemaakt hebben.

Dat derhalve verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde om actueel een geboorteakte neer te leggen en er dus sprake is van overmacht.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht.

Dat verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat derhalve er sprake is van schending van de de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, houdt de hoorplicht als beginsel

van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).. De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij meent immers dat indien de gemachtigde haar had gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, of haar had aangeschreven om bijkomende stukken van de geboorte voor te leggen, zij erop had kunnen wijzen dat de geboorteakte van haar kind fouten bevat, die nog moeten rechtgezet worden. Ze wijst erop op 10 september 2018 een verzoekschrift tot verbetering van de geboorteakte van haar kind, E.F.D. neergelegd te hebben bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en voegt dit stuk bij haar verzoekschrift. Indien verzoekster door de gemachtigde zou bevraagd geweest zijn, dan zou zij dit verzoekschrift onmiddellijk overgemaakt hebben. Verzoekster meent dan ook actueel in de onmogelijkheid te zijn om een geboorteakte neer te leggen en zich in een situatie van overmacht te bevinden. Verzoekster meent dat bijgevolg de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, hoorplicht en rechten van verdediging zijn geschonden.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§1 [...]

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Ook unierechtelijk ligt het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarvan verzoekster in het derde middel ook de schending aanvoert.

Omdat de aangevoerde schending van het hoorecht als nationaal beginsel en als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur zeer nauw verwant zijn, behandelt de Raad deze samen.

Ook naar unierecht waarborgt het recht om te worden gehoord dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve

procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De Raad onderzoekt daarom de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Thans ligt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voor die is genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de aanvraag wordt behandeld van verzoekster als familielid van haar Belgisch minderjarig kind, dat geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Evenwel zou de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben dat het Belgisch kind, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten indien aan zijn moeder het verblijfsrecht wordt ontzegd. Bijgevolg is het unierecht in casu van toepassing en moet eveneens het unierechtelijk hoorrecht, in het kader van de rechten van verdediging, worden gerespecteerd.

De Raad is evenwel van oordeel dat in casu de beslissing volgt op het indienen van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Bij het indienen van de aanvraag had verzoekster de mogelijkheid om op nuttige en dienstige wijze voor haar belangen op te komen door alle nuttige informatie aan de gemachtigde over te maken. Zij had eveneens de mogelijkheid om haar aanvraag later te actualiseren. Verzoekster wijst op de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel die zij reeds heeft ingeleid op 10 september 2018. Dit was ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad meent dan ook dat het verzoekster zelf toekwam om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om de gemachtigde van deze procedure op de hoogte te brengen en transparant uit te leggen waarom zij, die is bevallen in België waar het in principe geen enkele moeite kost om een geboorteakte te verkrijgen, geen geboorteakte kon of wou voorleggen en bijgevolg een DNA-test heeft voorgelegd als bewijs van de afstamming. Verzoekster heeft immers ook in het kader van het hoorrecht de plicht zich coöperatief op te stellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 50).

Een schending van de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest dat het unierechtelijk beginsel van het hoorrecht incorporeert, of van de rechten van verdediging blijkt niet.

De gemachtigde wijst in de motieven ook op het bepaalde in artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) waarin wordt gesteld dat indien de bloedverwantschap niet kan worden bewezen door middel van officiële documenten, de minister of de gemachtigde kan rekening houden met andere geldige bewijzen. De gemachtigde betwist niet dat verzoekster een DNA-test heeft voorgelegd, maar benadrukt dat verzoekster haar Belgisch kind in 2006 in Brussel is geboren en er dus een geboorteakte zou moeten zijn. In die omstandigheden heeft de gemachtigde de DNA-test niet als het enige bewijs aangenomen, omdat hij ervan uitgaat dat verzoekster zich in de redelijke mogelijkheid bevindt een officieel document voor te leggen. De Raad kan in casu deze motieven niet als onafdoende beoordelen en acht deze in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Ook al erkent de Raad dat een DNA-analyse een zeer sterk document betreft, kwam het verzoekster wel toe voorafgaandelijk aan de beslissing de gemachtigde transparant te duiden waarom zij, ondanks een bevalling in Brussel van haar Belgisch kind, toch is overgegaan tot het uitvoeren van een DNA-analyse en niet gewoon de geboorteakte van het kind als officieel document heeft voorgelegd.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt op grond van het betoog van verzoekster niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende Belgisch kind, met wie zij te Denderleeuw samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij haar kind in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, en de vaststelling dat er geen proportionaliteitstoets of belangenafweging werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster die in België is bevallen van haar zoon in principe in staat moet zijn hiervan een officieel document, met name de geboorteakte voor te leggen. De Raad heeft supra niet aanvaard dat de gemachtigde hierbij de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht of de hoorplicht, naar nationaal of unierechtelijk recht heeft miskend.

Bijkomend blijkt duidelijk dat de gemachtigde de beslissing expliciet "zonder bevel om het grondgebied te verlaten" heeft genomen, zodat het betoog van verzoekster dat zij door de bestreden beslissing van haar minderjarig kind wordt gescheiden, niet wordt gevolgd.

Bijgevolg wordt geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert nog afzonderlijk de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel omdat zij door de beslissing niet kan blijven bij haar kind in België en daardoor haar recht op gezinsleven en privéleven geschonden wordt en de gemachtigde geen enkel voordeel zou hebben bij het nemen van een dergelijke beslissing. De Raad is echter van oordeel dat door de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten weliswaar nog geen officieel verblijfsrecht wordt verstrekt aan verzoekster, maar wel duidelijk wordt gedoogd dat verzoekster feitelijk in het rijk verblijft met het kind. Zoals blijkt uit het betoog van verzoekster zelf, is zij thans reeds sedert 10 september 2018 bezig met een procedure bij de rechtbank van eerste aanleg om de fouten in de geboorteakte van haar kind te laten rechtzetten. Verzoekster zal bijgevolg eens deze procedure haar gevolg kent een nieuwe aanvraag kunnen indienen vanop het Belgisch grondgebied teneinde haar verblijfsrechtelijke aanspraken in functie van het Belgisch kind opnieuw aan de gemachtigde voor te leggen. Ook bij die aanvraag kan zij wederom de DNA-analyse voorleggen en transparant duiden hoe het (initieel) probleem in de geboorteakte van haar kind is ontstaan. Bijgevolg is de Raad niet van oordeel dat verzoekster een disproportioneel nadeel ondervindt van de thans voorliggende beslissing. Waar verzoekster meent dat de gemachtigde geen enkel voordeel zou hebben bij het nemen van de huidige beslissing, is het voor hem wel degelijk een voordeel om respect voor de regelgeving af te dwingen en aldus te verwachten dat een officieel document wordt voorgelegd van de bloedverwantschap, indien men redelijkerwijs kan geacht worden dit te doen, zoals in casu bij een bevalling in België.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt in casu niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging.

Zij licht het derde middel toe als volgt:

"Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst."

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu werd verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, de hoorplicht en de rechten van verdediging verwijst de Raad naar hetgeen supra is uiteengezet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiverings- en zorgvuldigheidplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe licht verzoekster in dit derde middel niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt, zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, herhaalt de Raad dat die schending niet dienstig kan worden aangevoerd, nu deze richtlijn betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders, terwijl verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als familielid van een Belgisch kind, zodat deze richtlijn in casu geen toepassing vindt.

Het derde middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES